

Zadeva C-901/19

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

10. december 2019

Predložitveno sodišče:

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Nemčija)

Datum predložitvene odločbe:

29. november 2019

Tožeči stranki in pritožnika:

CF

DN

Tožena stranka in nasprotna stranka v postopku s pritožbo:

Bundesrepublik Deutschland

VERWALTUNGSGERICHTSHOF

**BADEN WÜRTTEMBERG (VIŠJE UPRAVNO SODIŠČE DEŽELE
BADEN-WÜRTTEMBERG, NEMČIJA)**

S k l e p

V upravnem sporu

CF

- tožeča stranka -
- pritožnik -

[...] (ni prevedeno)

proti

Bundesrepublik Deutschland,
ki jo zastopa Bundesminister des Innern, für Bau und Heimat (zvezni minister za

notranje zadeve, gradnjo in domovino), ki ga zastopa Leiter des Bundesamtes für Migration und Flüchtlinge (vodja zveznega urada za migracije in begunce, Nemčija),

[...] (ni prevedeno)

- tožena stranka -
- nasprotna stranka v postopku s pritožbo -

zaradi priznanja subsidiarne zaščite in ugotovitve nacionalne prepovedi izгона

[...] (ni prevedeno)

in

DN

- tožeča stranka -
- pritožnik -

[...] (ni prevedeno)

proti

Bundesrepublik Deutschland,
ki jo zastopa Bundesminister des Innern, für Bau und Heimat (zvezni minister za notranje zadeve, gradnjo in domovino), ki ga zastopa Leiter des Bundesamtes für Migration und Flüchtlinge (vodja zveznega urada za migracije in begunce, Nemčija),

[...] (ni prevedeno)

- tožena stranka -
- nasprotna stranka v postopku s pritožbo -

[...] (ni prevedeno)

zaradi priznanja subsidiarne zaščite in ugotovitve nacionalne prepovedi izгона

je enajsti senat Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (višje upravno sodišče dežele Baden-Württemberg) [...] (ni prevedeno)

29. novembra 2019

sklenil:

Postopka se prekineta.

Sodišču Evropske unije se na podlagi člena 267 PDEU v predhodno odločanje predložita ti vprašanji:

1. Ali člen 15(c) in člen 2(f) Direktive 2011/95/EU nasprotujeta razlagi in uporabi nacionalne določbe, v skladu s katero lahko resna in individualna grožnja življenju ali telesni celovitosti civilista zaradi vsesplošnega nasilja v situacijah oboroženega spopada (v smislu, da bi za civilista samo zaradi navzočnosti na zadevnem območju obstajalo utemeljeno tveganje, da bo izpostavljen taki grožnji) v primerih, v katerih ta oseba zaradi elementov, ki so značilni za njen osebni položaj ni posamično prizadeta, obstaja samo, če je bilo doslej že ugotovljeno minimalno število civilnih žrtev (mrtvih in ranjenih)?
2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen: ali je treba presojo, ali bo nastopila taka grožnja, opraviti ob celovitem upoštevanju vseh okoliščin posameznega primera? Če je odgovor nikalen: katere druge zahteve za to presojo so določene v pravu Unije?

Obrazložitev

I.

1. Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na dva postopka, v katerih tožeči stranki vztrajata pri svojem zahtevku za priznanje subsidiarne zaščite. Nanaša se na razlago člena 15(c) v povezavi s členom 2(f) Direktive 2011/95/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. decembra 2011 o standardih glede pogojev, ki jih morajo izpolnjevati državljani tretjih držav ali osebe brez državljanstva, da so upravičeni do mednarodne zaščite, glede enotnega statusa beguncev ali oseb, upravičenih do subsidiarne zaščite, in glede vsebine te zaščite, UL 2011, L 337, str. 9 (Direktiva 2011/95/EU), ob upoštevanju člena 4 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (Listina) in člena 3 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (EKČP).
2. V obravnavanem primeru so upoštevne določbe nacionalnega prava določbe Asylgesetz (zakon o azilu), kot je bil objavljen 2. septembra 2008 (BGBl. I, str. 1798), ki je bil nazadnje spremenjen s členom 45 zakona z dne 15. avgusta 2019 (BGBl. I, str. 1307) (AsylG). Člen 4(1) in (3) AsylG („Subsidiarna zaščita“), s katerim sta prenesena člen 2(f) in člen 15 Direktive 2011/95/EU, določa:
 - (1) Tujec je upravičen do subsidiarne zaščite, če je bilo v zvezi z njim izkazano, da obstajajo utemeljeni razlogi za prepričanje, da mu v izvorni državi grozi resna škoda. Resna škoda zajema:
 1. smrtno kazen ali usmrtitev,
 2. mučenje ali nečloveško ali ponižujoče ravnanje ali kazen ali
 3. resno in individualno grožnjo življenju ali telesni celovitosti civilista zaradi vsesplošnega nasilja v situacijah mednarodnega ali notranjega oboroženega spopada.

- (2) [...]
- (3) Členi od 3c do 3e se uporabljajo smiselno. Preganjanje, zaščita pred preganjanjem oziroma utemeljen strah pred preganjanjem se nadomestijo z tveganjem za resno škodo, zaščito pred resno škodo oziroma utemeljenim tveganjem za resno škodo; status begunca se nadomesti s subsidiarno zaščito.
- 3 Člen 3e AsylG („Notranja zaščita“), s katerim je prenesen člen 8 Direktive 2011/95/EU, določa:
- (1) Status begunca se ne prizna tujcu, če:
1. v delu izvorne države ni razlogov za utemeljen strah pred preganjanjem ali ima dostop do zaščite pred preganjanjem, kot je opredeljen v členu 3d, in
 2. če v ta del države lahko varno in zakonito potuje ter ima dostop do tega dela države in se od njega lahko razumno pričakuje, da se bo v njem nastanil.
- (2) Pri ugotavljanju, ali del izvorne države izpolnjuje pogoje iz odstavka 1, se v skladu s členom 4 Direktive 2011/95/EU upoštevajo splošne okoliščine, ki prevladujejo v tem delu države, in osebne okoliščine tujca v trenutku odločanja o prošnji. V ta namen se iz ustreznih virov, kot sta Visoki komisar Združenih narodov za begunce in Evropski azilni podporni urad, pridobijo natančne in najnovejše informacije.

II.

- 4 Tožeči stranki sta afganistanski državljanki in prihajata iz province Nangarhar. Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (zvezni urad za migracije in begunce, Nemčija) je zavrnil njuni prošnji za azil, ki sta ju vložili v Zvezni republiki Nemčiji. Tožeči stranki s tožbama, ki sta ju vložili pri upravnih sodiščih v Karlsruheju in Freiburgu, nista uspeli. Senat je delno dopustil pritožbi, ki sta ju vložili tožeči stranki. Tožeči stranki v pritožbenem postopku zahtevata še priznanje subsidiarne zaščite na podlagi člena 4 AsylG. Podredno poleg tega predlagata ugotovitev prepovedi izгона, kar se presoja po nacionalnem pravu in po preizkusu pogojev za mednarodno zaščito [...] [o dopustnosti pritožbenih postopkov]

III.

- 5 Postopka se prekineta zaradi predložitve predloga za sprejetje predhodne odločbe Sodišču Evropske unije na podlagi člena 267 PDEU. Senat si želi dodatno razlago meril, ki na podlagi prava Unije veljajo za priznanje subsidiarne zaščite v primerih vesplošnega nasilja nad civilnim prebivalstvom zaradi spopadov. Senat je v dvomih glede razlage člena 15(c) v povezavi s členom 2(f) Direktive 2011/95/EU,

ki se nanašata na pogoje, pod katerimi obstaja resna in individualna grožnja v smislu teh določb. Sodišče do zdaj še ni imelo priložnosti, da bi se izreklo o tem (1.). Dosedanja sodna praksa drugih sodišč ni enotna. Medtem ko se v nekaterih primerih opravi celovita presoja na podlagi vseh okoliščin posameznega primera, se pri drugih pristopih upošteva predvsem število civilnih žrtev (2.). Odgovori Sodišča so upoštevni za rešitev spora. Od njih je odvisno, ali bosta tožbi uspešni. Če bi se izkazalo, da je za obstoj resne in individualne grožnje odločilno število civilnih žrtev, bi bilo treba njuna glavna predloga, ki se nanašata na subsidiarno zaščito, zavrniti. Vendar je stopnja nasilja, ki vlada v provinci Nangarhar, na podlagi celovite presoje tudi drugih okoliščin, ki utemeljujejo tveganje, tako visoka, da bi bili tožeči stranki, ki nimata dostopa do notranje zaščite, že zaradi navzočnosti resno ogroženi (3.).

1.

6. Vprašanji, predloženi Sodišču, se nanašata na merila prava Unije, ki veljajo za presojo, ali obstaja resna in individualna grožnja v smislu člena 15(c) v povezavi s členom 2(f) Direktive 2011/95/EU. Nanju ni mogoče jasno odgovoriti na podlagi dosedanje sodne prakse Sodišča. Sodišče je sicer že presodilo, da se lahko resna in individualna grožnja zaradi vsesplošnega nasilja v situacijah oboroženega spopada v smislu člena 15(c) Direktive 2011/95/EU, če oseba zaradi elementov, ki so značilni za njen osebni položaj ni posamično prizadeta, izjemoma šteje za dokazano, kadar samovoljno nasilje, ki je značilno za spopad, doseže tako visoko stopnjo, da obstajajo utemeljeni razlogi za prepričanje, da se bo ta oseba samo zaradi navzočnosti na zadevnem ozemlju soočila z utemeljenim tveganjem, da utрпи navedeno škodo (sodba Sodišča EU z dne 17. februarja 2009, Elgafaji, C-465/07). Vendar se ni izreklo o tem, na podlagi katerih meril se ugotavlja, ali obstaja tako tveganje. Ugotavljanje in presoja dejstev sta sicer nalogi nacionalnih sodišč. Naloga prava Unije pa je, da z merili podrobneje opredeli element dejanskega stanu, ki mora biti izpolnjen in ovrednoten. Enako velja za moč in obseg dejanskih ugotovitev, ki so potrebne za to (v zvezi s členom 4 Listine glej sodbo Sodišča EU z dne 15. oktobra 2019, Dorobantu, C-128/18, točka 50 in naslednje, zlasti točka 55, in točka 58 in naslednje, zlasti točki 61 in 63).
7. Iz člena 15(c) v povezavi s členom 2(f) Direktive 2011/95/EU ni jasno razvidno, v kakšnih okoliščinah za civilista, ki ni posamično ogrožen zaradi oboroženega spopada, samo zaradi navzočnosti na območju spopadov obstaja utemeljeno tveganje, da bo izpostavljen resni in individualni grožnji. Po eni strani stopnja nasilja, ki je potrebna v skladu s sodno prakso Sodišča, govori v prid temu, da bi bilo treba pričakovati, da so bile že v preteklosti številne žrtve; take okoliščine bi lahko opredelili kot „izredni položaj“ oziroma kot položaj z „izrednim značajem“ (glej sodbo Sodišča EU z dne 17. februarja 2009, Elgafaji, C-465/07, točki 37 in 38). Po drugi strani besedilo in cilj te določbe govorita v prid temu, da se številu žrtev ne sme pripisovati izključitvene funkcije, ampak ga je treba kumulativno upoštevati kot enega od dejavnikov, na katerih mora temeljiti celovita presoja položaja. Število žrtev v preteklosti že pojmovno ni nujen pogoj za obstoj grožnje, ampak samo indic za ugotovitev ustreznih dejstev. Poleg tega bi bil preventivni

značaj subsidiarne zaščite ogrožen, če bi se lahko drugim civilistom, zlasti tistim, ki niso bili oškodovani samo zato, ker so pobegnili ali so jih razselili, zaščita odobrila šele potem, ko bi se dejansko že zgodilo najhujše. To pa je argument za to, da je treba izredno tveganost spopada za civilno prebivalstvo presoditi celovito na podlagi vseh upoštevanih meril.

8. Pri tem je treba upoštevati tudi sistematične vidike. Člen 15(c) Direktive 2011/95/EU je treba kot določbo prava Unije razlagati samostojno. Kljub temu se Sodišče Evropske unije prepriča, ali je razlaga te določbe, ki jo mora opraviti, skladna s členom 3 EKČP, vključno s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice v zvezi s členom 3 EKČP (sodba Sodišča z dne 17. februarja 2009, Elgafaji, C-465/07, točki 28 in 44, s sklicevanjem na sodbo EKČP z dne 17. julija 2008, NA proti Združenemu kraljestvu, 25904/07, točke od 115 do 117; v zvezi s členom 4 Listine glej tudi sodbo Sodišča EU z dne 15. oktobra 2019, Dorobantu, C-128/18, točki 56 in 57). Stališče Evropskega sodišča za človekove pravice je, da člen 3 EKČP in člen 15(c) Direktive 2011/95/EU ponujata primerljivo varstvo. Zlasti naj bi bile lahko v izrednih okoliščinah položaja, v katerem je civilist izpostavljen tveganju samo zaradi navzočnosti na zadevnem območju, izpolnjene zahteve obeh določb (sodba ESČP z dne 28. junija 2011, Sufi in Elmi proti Združenemu kraljestvu, 8319/07 in 11449/07, točka 226). Če pa je treba pri samostojni razlagi člena 15(c) Direktive 2011/95/EU upoštevati, da je ta razlaga skladna s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice, je to argument za to, da se prosilec za subsidiarno zaščito nikakor ne sme določiti pogojev, strožjih od tistih, ki veljajo na podlagi člena 3 EKČP. Nadaljnji argument za to je, da je treba sekundarno pravo Evropske unije razlagati v skladu s temeljnimi pravicami, člen 4 Listine pa ima na podlagi člena 52(3) Listine enako vsebino in obseg kot člen 3 EKČP (sodba Sodišča EU z dne 19. marca 2019, Jawo, C-163/17, točki 78 in 91).
9. V skladu s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice je treba na podlagi člena 3 EKČP za presojo, ali bi bil prosilec za zaščito ob vrnitvi izpostavljen utemeljenemu tveganju („real risk“), oceniti vse okoliščine posameznega primera („cumulatively“) (sodba ESČP z dne 23. avgusta 2016, J.K. in drugi proti Švedski, 59166/12, točka 95). Evropsko sodišče za človekove pravice je posebno v tem okviru na podlagi celovite presoje različnih meril, za izbor katerih je štelo, da ni izčrpen, vendar, da je primeren za zadevo, o kateri je odločalo, in sicer metod in taktik bojevanja ter njihove razširjenosti, geografskega obsega bojev in, nazadnje, števila ubitih, ranjenih in razseljenih oseb ocenilo intenzivnost spopada in posledično utemeljeno tveganje, da bo civilist zaradi splošnega nasilja izpostavljen nedopustnemu ravnanju samo zaradi navzočnosti (sodba ESČP z dne 28. junija 2011, Sufi in Elmi proti Združenemu kraljestvu, 8319/07 in 11449/07, točka 241 in naslednje).
- 2.
10. Nasprotno je v skladu s sodno prakso nemških vrhovnih sodišč v zvezi s členom 4(1), prvi in drugi stavek, točka 3, AsylG, s katerim je prenesen člen 15(c)

v povezavi s členom 2(f) Direktive 2011/95/EU, nujni pogoj za obstoj resne in individualne grožnje pri osebah, ki zaradi elementov, ki so značilni za njihov osebni položaj niso posamično prizadete, kvantitativna določitev tveganja, da bodo ubite ali ranjene, izraženega z razmerjem žrtev glede na skupno število prebivalcev na zadevnem območju. Taka kvantitativna določitev po eni strani velja za nujni formalni pogoj, brez katerega naj bi bilo celovito ovrednotenje individualne grožnje zadevne osebe napačno: „Šele na podlagi kvantitativne določitve [...] je [mogoče] celovito ovrednotenje [...]“ (BVerwG, [...](ni prevedeno)). Po drugi strani je pogoj za obstoj individualne grožnje, da je bilo ugotovljeno neko minimalno število žrtev. Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče) sicer ni imenovalo tega števila. Vendar je presodilo, da je verjetnost, da bo oseba ranjena ali ubita v višini „pribl. 0,12 % ali pribl. 1:800 na leto“ (BVerwG (zvezno upravno sodišče), sodba z dne 17. novembra 2011, 10 C 13.10, juris točka 7), precej nižja od potrebnega minimalnega števila žrtev. V skladu s sodno prakso Bundesverwaltungsgericht (zvezno upravno sodišče) pri takem številu žrtev ni več treba nadalje ugotavljati gostote tveganj, ker naj bi ugotovljeno število žrtev utemeljevalo samo tveganje grozeče škode, ki „[je] tako daleč od praga upoštevne verjetnosti [...], da odsotnost [in sicer: neupoštevanje drugih okoliščin] verjetno ne more vplivati na končni rezultat“ (BVerwG (zvezno upravno sodišče), sodba z dne 17. novembra 2011, 10 C 13.10, juris točka 23). Vidiki, ki se vrednotijo, so iz tega zornega kota zgolj „korekturni preudarki“ (Berlit, ZAR 2017, 110 [118]).

11. Višja sodišča na podlagi teh zavezujočih usmeritev vrhovnih sodišč v sodni praksi izhajajo iz tega, da pri tveganju 1:800 vsekakor „tudi celovito ovrednotenje verjetno ne more spremeniti tega, da pogoji člena 4(1), drugi stavek, točka 3, AsylG niso izpolnjeni“ [...](ni prevedeno) Uporaba člena 15(c) v povezavi s členom 2(f) Direktive 2011/95/EU v nemški pravni ureditvi je zato zaznamovana z zahtevo po kvantitativnem minimalnem pragu [...](ni prevedeno) (navedba sodne prakse nemških višjih upravnih sodišč)
12. Sodna praksa v drugih evropskih državah je izredno neenotna, ker se uporabljajo različna merila in se dejstva različno presojujejo. Avstrijsko Verwaltungsgerichtshof (vrhovno upravno sodišče, Avstrija) opravi analizo tveganj, ki temelji na celoviti oceni možnih tveganj in se pri tem zgleduje po sodni praksi Evropskega sodišča za človekove pravice [...](ni prevedeno) (navedba sodne prakse) Za sodišča Združenega kraljestva se zdi, da kvantitativnim analizam pripisujejo izjemno velik pomen. Ne glede na možno upoštevnost kvalitativnih meril se zdi, da ima število žrtev izključitveni pomen [...](ni prevedeno) (navedba sodne prakse) Kvantitativni preudarki imajo veliko vlogo tudi v neki odločbi francoskega Cour Nationale du Droit d'Asile (sodišče, pristojno za odločanje o pravici do azila, Francija), vendar so v njej vsekakor ovrednoteni nasprotno kot v odločbah prej navedenih sodišč [...](ni prevedeno) (navedba sodne prakse) Belgijsko Conseil du Contentieux des Etrangers (upravno sodišče za spore v zvezi s tujci, Belgija) ocenjuje številna merila, poleg števila žrtev in razseljenih oseb med drugim vrsto, število in obseg bojev, naravo spopada in njegove vplive na civilno prebivalstvo [...](ni prevedeno) (navedba sodne prakse) Za Švico Direktiva 2011/95/EU ni

zavezujoča, vendar Švica kljub temu prizna zaščito pri konkretnem tveganju zaradi situacij, kot so vojna, državljanska vojna in splošno nasilje. Schweizerisches Bundesverwaltungsgericht (švicarsko zvezno upravno sodišče, Švica) je pri zadevni oceni glede številke zadržano in dvomi v njihovo zanesljivost in dokazno vrednost (v zvezi s tem glej tudi sklep nemškega Bundesverfassungsgericht (zvezno ustavno sodišče, Nemčija) z dne 25. aprila 2018, 2 BvR 2435/17, [...] (ni prevedeno) ter poleg tega upošteva številne druge dejavnike [...] (ni prevedeno)) (navedba sodne prakse) Nazadnje Urad visokega komisarja ZN za begunce (UNHCR) zagovarja zelo celovit pristop, v skladu s katerim je treba upoštevati na primer tudi posredne in dolgoročne posledice spopada ter splošno varstvo človekovih pravic (UNHCR, Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, 30. avgust 2018, str. 104). Tudi v znanstveni literaturi se zagovarjajo pristopi, s katerimi se poskuša opraviti presojo na podlagi širokega nabora dejavnikov [...] (ni prevedeno).

3.

13. Tožeči stranki sta civilistki iz province Nangarhar. Na podlagi zaslišanj tožečih strank, ki jih je opravil senat na obravnavah 28. novembra 2019, je tudi ob upoštevanju njihovih vsakokratnih posameznih navedb dejstvo, da se jima subsidiarna zaščita ne more priznati že na podlagi člena 4(1), drugi stavek, točka 1 ali 2, AsylG (člen 15(a) ali (b) Direktive 2011/95/EU). Poleg tega se senat ni mogel prepričati, da tožeči stranki zaradi njihovih osebnih okoliščin posamično zadeva samovoljno nasilje, ki vlada v zadevni provinci, kot izhaja iz sodne prakse Sodišča v zvezi s členom 15(c) Direktive 2011/95/EU (glej sodbo Sodišča EU z dne 17. februarja 2009, Elgafaji, C-465/07, točka 39).
14. V skladu z dejanskimi ugotovitvami senata o splošnem varnostnem položaju v Afganistanu v času, ko je bila sprejeta ta odločitev (člen 4(3)(a) Direktive 2011/95/EU), pa bi za tožeči stranki ob vrnitvi v provinco Nangarhar obstajalo utemeljeno tveganje, da bosta zaradi vsesplošnega nasilja, ki je posledica spopadov, samo zaradi navzočnosti izpostavljeni resni in individualni grožnji. Vendar je pogoj za to, da ta domneva ni nemogoča zaradi kvantitativno ugotovljenega števila dosedanjih civilnih žrtev, ampak da temelji na celoviti presoji vseh upoštevanih meril. K tem spadajo zlasti nediferencirani vplivi spopadov, njihovo število, nepredvidljivost in geografska razširjenost ter posledično veliko število razseljenih oseb in civilnih žrtev. Ugotovitve v zvezi s tem je mogoče povzeti tako:
15. V Afganistanu poteka spopad med vladnimi varnostnimi silami in protivladnimi nedržavnimi akterji. Sile z obeh strani so močno razdrobljene, za njih pa so značilni korupcija, notranji boji za moč, nezadostna disciplina in kriminaliteta, ki se pojavljajo različno intenzivno. Zelo so prepletene s civilnim prebivalstvom. To velja predvsem za talibane in tako imenovano „Islamsko državo Khorasan“ (ISIS-K), ki delno rekrutirata tuje borce, sicer pa moške iz lokalnega prebivalstva. Vendar v spopadu – na obeh straneh – sodelujejo tudi druge oborožene skupine, ki

so se zakoreninile v lokalnem okolju in jim poveljujejo plemenski poglavarji, lokalni vojni poglavarji ali kriminalci. Zato so borci in civilno prebivalstvo zelo pomešani.

16. Velik del ozemlja province Nangarhar ni pod učinkovitim nadzorom nobene od strani, ki se spopadata. Zlasti niti afganistanska vlada niti talibani ne morejo zagotoviti stabilnosti. V provinci močnega položaja nimajo samo talibani. Provinca je tudi trdnjava ISIS-K, v njej pa je dejavnih tudi več drugih terorističnih skupin. Zato v provinci Nangarhar poteka večina operacij državnih oboroženih sil proti upornikom, z operacijami na tleh in zračnimi napadi. V obeh primerih so prizadeti pribežališča civilnega prebivalstva in civilni objekti, ker jih uporabljajo uporniki. Zato državne sile povzročijo veliko število civilnih žrtev. Prav v provinci Nangarhar pa poteka zlasti tudi spopad med talibani, ki se poleg tega spopadajo še med seboj, in ISIS-K. Državne varnostne sile ne morejo zaščititi civilnega prebivalstva.
17. Varnostni položaj v provinci Nangarhar pa je izjemno nestabilen tudi zato, ker je provinca tudi v središču bojev med uporniki. Provinca meji na nekdanja plemenska območja v Pakistanu (danes plemenska območja pod zvezno upravo). Borci z obeh strani se lahko čez odprto mejo umaknejo na drugo stran, s čimer se krepijo oborožene skupine. Lega ob meji omogoča tihotapljenje blaga iz Pakistana in v Pakistan. Poleg tega so v provinci obsežni nasadi maka. Nangarhar je afganistanska regija s četrto največjo površino nasadov maka in je v letih 2017 in 2018 zabeležila rekordno proizvodnjo opija. Proizvodnja opija je eden od najpomembnejših virov prihodka za protivladne skupine v provinci Nangarhar, ki tudi zaradi tega ena od druge zahtevajo regijo zase.
18. Uporniki civilistom povzročajo izjemno veliko škodo. ISIS-K namerno širi nasilje med civilnim prebivalstvom tako, da napada na primer šole, bolnišnice in dobrodelne ali verske objekte. Vendar tudi talibani povzročajo civilne žrtve. Sicer so napovedali, da želijo prizanesti civilnemu prebivalstvu. Vendar način njihovega bojevanja neizogibno povzroča nediferencirano nasilje. To velja za vse upornike. Skrivajo se v stanovanjih in za svoje namene uporabljajo civilne objekte, tako da tam potekajo tudi boji proti njim. Državne tarče, ki jih napadajo, so pogosto v mestnih središčih. Njihove metode bojevanja povzročajo vsesplošno škodo s tem, da se na primer sprožajo bombe na obljudenih krajih, napadajo javno dostopni objekti ali s tem, da se pri napadih tudi sicer ne razlikuje med borci in neborci.
19. Dosedanje posledice te narave spopada in te vrste metod bojevanja za civilno prebivalstvo v provinci Nangarhar niso sprejemljive. V letu 2018 je bilo tam v zvezi s spopadi vsak teden povprečno 12,6 incidentov, v katere so bili vključeni uporniki. Tudi za leto 2019 je treba zabeležiti veliko nasilja. Število operacij oboroženih sil, napadov, bojev med uporniki in kaznivih dejanj, povezanih s spopadom, ki povzročajo civilne žrtve, je stalno veliko. Samo kot primer naj navedemo: civilne žrtve pri zračnih napadih oboroženih sil in samomorilskih napadih upornikov (Hisarak in Jalalabad, marec); več tisoč razseljenih oseb zaradi hudih bojev med talibani in ISIS-K (Scherzad in Chogiani, april); uboj šestčlanske

družine po pomoti s strani afganistanskih oboroženih sil (Scherzad, maj); številne žrtve pri samomorilskem napadu na poročno družčino (Patschir-o Agam, julij); na ducate civilnih žrtev zaradi serije eksplozij na afganistanski dan neodvisnosti (celotna provinca Nangarhar, avgust); civilne žrtve zaradi avtobomb in samomorilskih napadalcev (Jalalabad in Mohmand Dara, september); približno 70 žrtev zaradi napačno vodenega napada z dronom ameriške vojske (Chogiani, september); oktobra se je v celotni provinci sprožilo več bomb, med drugim je napad na mošejo v Haska Mini terjal več kot 120 civilnih žrtev. Septembra 2019 so v provinci 24 od 30 dni potekali napadi ameriške vojske, pri čemer je bil vsak dan izveden najmanj eden in največ 26 vojaških napadov (povprečno več kot šest napadov na dan).

20. V provinci Nangarhar je bilo za leto 2018 zabeleženih od 1517 do 1815 civilnih žrtev (mrtvih in ranjenih), pri čemer ima provinca od 1,6 do 1,8 milijona prebivalcev. To pomeni od 0,08 do 0,11 % vseh prebivalcev oziroma razmerje od 1:1190 do 1:880. Vendar je treba zabeležiti tudi zastrašujoče veliko število notranje razseljenih oseb. Tretjina prebivalcev province Nangarhar so razseljene osebe in povratniki. Leta 2018 je bilo več kot 12.000 ljudi razseljenih iz province Nangarhar in več kot 11.000 ljudi v provinco Nangarhar. Število ljudi, ki živijo v neuradnih naseljih, je veliko, prav tako so visoki stroški civilnega prebivalstva za zadovoljevanje osnovnih potreb. Medicinska oskrba, prehranska varnost in higieni standardi niso zadostni. Število razseljenih oseb se je v letu 2019 doslej verjetno zelo povečalo, zlasti zaradi bojev med uporniki in poskusov državnih varnostnih sil, da bi pregnali upornike iz nekaterih delov province Nangarhar. Tako je bilo marca 2019 zaradi bojev v provincah Kunar in Nangarhar razseljenih 21.000 ljudi, med njimi več kot polovica prebivalcev nekega prizadetega okrožja. Maja je bilo zaradi hudih bojev med uporniki, v katere so v nadaljevanju posegle tudi državne sile, v okrožjih Scherzad in Chogiani razseljenih več kot 56.000 ljudi. V začetku avgusta 2019 je bilo v celotni provinci Nangarhar razseljenih več kot 4000 ljudi. Samo zaradi teh razseljevanj v letu 2019 je bilo doslej prizadetih več kot 81.000 ljudi, kar je približno 5 % prebivalcev province Nangarhar.
21. Tožeči stranki nimata dostopa do notranje zaščite (člen 3e AsylG, člen 8 Direktive 2011/95/EU). V skladu z dejanskimi ugotovitvami senata je sicer mesta Kabul, Herat in Mazar-e Sharif kljub veliki stiski delov civilnega prebivalstva in vprašljivemu varnostnemu položaju načeloma mogoče šteti za kraje, v katerih je notranja zaščita dejansko na voljo. Odrasli delovno zmožni moški, ki niso zavezani plačevati preživitnine, si lahko tudi brez družinske ali socialne mreže zagotovijo eksistenčni minimum. Od bolj ranljivih oseb pa praviloma ni mogoče pričakovati, da bi se tam nastanile (navedba sodne prakse nemških sodišč in sodišč drugih evropskih držav)
22. Tožeča stranka v (prvem) postopku [...] (ni prevedeno) je vdovec in bi bil, če bi se vrnil v Afganistan, sam odgovoren za svojega otroka, ki je bil rojen leta 2015. Njegovi drugi družinski člani živijo izključno v provinci Nangarhar, znancev v Kabulu, Heratu ali Mazar-e Sharifu pa nima. Za otroka bi moral skrbeti sam in v

razmerah, ki vladajo v Afganistanu, ne bi mogel hkrati preživljati sebe in otroka. Eksistenčni minimum ne bi bil zagotovljen.

- 23 Tožeča stranka v (drugem) postopku [...] (ni prevedeno) je poročena in ima pet otrok. V njenem primeru ni dovolj zanesljivo niti, da bi lahko sedemčlanska družina v navedenih treh mestih našla primerno stanovanje, niti ni dovolj verjetno, da bi lahko tožeča stranka, ki je živela pod dominantnim vplivom svojega očeta, ni izobražena in na splošno skoraj daje vtis, da ni sposobna sama poskrbeti zase, brez pomoči in podpore svoje družine, na katero bi se lahko obrnila, preživljala svoje otroke, svojo ženo in sebe. Eksistenčni minimum tudi v tem primeru ne bi bil zagotovljen.

IV.

- 24 [...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno)

(procesne formalnosti; podpisi)

DELOVNI DOKUMENT